

Въ врѣме на стоението на войскитѣ подѣ Княжевацѣ, бѣше се расчуло, че сръбски команди, които били испращани отъ начальника на отряда за предпазване селата отъ запалване отъ баши-бозуцитѣ, като намирали тамъ по нѣкоя хѣшлакъ отъ нѣкоя българска чета, който е отишелъ да дири провизийка за яденіе на себѣ си и на другаритѣ си, постѣпвали съ него като съ башибозукъ т. е. убивали го. Бѣше се чуло, че отъ Филиповата и Ильовата чета имало убити отъ сръбитѣ около 5—6 момчета.

Тѣзи слухове много наостриха българскитѣ хѣшове противъ сръбитѣ. Освѣнъ това постоянитѣ неуспѣхи на сръбскитѣ войски, които подѣ силния натискъ на турцитѣ постоянно отстъпваха, ги и унизиха прѣдъ хѣшлагитѣ като страхопѣзливци, които знаятъ само да бѣгатъ отъ турцитѣ. Хѣшлагитѣ не водеха смѣтка за силитѣ на воюцитѣ страни, и отдаваха отстъпванието на сръбитѣ на тѣхната страхливостъ. Тѣ имъ се смеѣха и ги намразиха за това, защото тѣхната страхливостъ бѣше причина да се разруши скѣпния идеалъ на хѣшлагитѣ — освобождението на България. Сръбитѣ отъ своя страна, сѣщо тѣй не обичаха твърдѣ хѣшлагитѣ, защото мислеха, че тѣ сѣ причината на откриванието войната съ турцитѣ, слѣдователно идеята за освобождението отечеството на „доброволцитѣ“, имъ е докарало това нещастіе до главитѣ. Тѣ забравиха своето въсхищението отъ въстанията въ Босна, Херцеговина и България. Забравиха своето войнствено настроение въ началото на пролѣтѣта. Забравиха гордитѣ си въсклицания „Ратъ, ратъ! Ратъ хочемо!“ Сега за всичкитѣ си нещастия криви имъ бѣхъ доброволцитѣ. И тѣзи взаимна вражда помѣжду си, и двѣтѣ страни я исказваха явно безъ всѣкакво стѣснение. Умразата не бѣше само мѣжду сръбитѣ и доброволцитѣ българи. Сръбитѣ тѣй сѣщо се мразеха и съ доброволцитѣ сърби отъ Босна, Херцеговина и Австрия, които съставляваха „Легията на Княгиня Наталия“. Тѣзи омраза се завързала мѣжду сръбитѣ и доброволцитѣ още при първитѣ сръбски неуспѣхи. Нашитѣ чети (Панайотовата, Филиповата и на Македонски) се втѣгнаха въ нея при пристиганието имъ при сръбскитѣ войски подѣ Княжевацѣ.